

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 11 februari 2005, ingekomen 14 februari 2005, met bijlagen komt appellant in beroep bij deze Commissie tegen het besluit tot zijn schorsing, hem bij brief van 11 januari 2005 opgelegd.

Bij verweerschrift van 16 maart 2005 voert verweerster verweer tegen het ingesteld beroep.

De mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgevonden te Eindhoven ter zitting van 1 april 2005. Aldaar zijn verschenen appellant, bijgestaan door zijn gemachtigde, en aan de zijde van verweerster drs., lid van het college van betuur, bijgestaan door haar gemachtigde mr. van de Besturenraad van de Organisatie van het Christelijk Onderwijs.

Partijen hebben de zaak nader mondeling toegelicht, de gemachtigde van appellant aan de hand van een pleitnota.

De inhoud van voormelde schriftelijke stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

2. Het bestreden besluit en de gronden van het beroep

Appellant is gedurende dertig jaar werkzaam in het onderwijs, waarvan sedert 1 augustus 1992 als docent in volledige betrekking in dienst van (de rechtsvoorgangers van) verweerster.

Omtrent de gevolgde procedure staat het volgende vast.

Op 11 januari 2005 werd appellant door de locatiedirectie van de school waarop appellant les geeft, de heer en mevrouw, uitgenodigd voor een gesprek. Tijdens dit gesprek werd appellant medegedeeld dat bij de onder het gezag van verweerster ressorterende interne commissie Seksuele Intimidatie, Discriminatie, Agressie en Geweld (hierna: klachtencommissie SIDAG) jegens hem een klacht was ingediend. Vervolgens werd appellant op de hoogte gebracht van het voornemen van verweerster hem te schorsen, en werd hem de mogelijkheid geboden zijn opvattingen hieromtrent dadelijk kenbaar te maken. De leden van de locatiedirectie hebben geen enkele informatie verstrekt met betrekking tot de aard en de inhoud van de bij de klachtencommissie SIDAG ingediende klacht. En zelfs op de vraag van wie de klacht afkomstig was, moesten zij het antwoord schuldig blijven. De inhoud van het schorsingsbesluit luidt als volgt.

Op 23 december 2004 ontvingen wij een melding van een klacht jegens u bij de klachtencommissie SIDAG.

Zonder daarmee op dit moment een inhoudelijk oordeel over deze klacht te kunnen of willen vellen, nemen wij deze kwestie zeer serieus. Wij achten het zowel in het belang van de betreffende leerling, het belang van de instelling als in uw belang, gelet op het door de klachtencommissie SIDAG in te stellen onderzoek, en de rapportage van bevindingen, u gedurende laatst bedoelde onderzoek te ontheffen van de uitoefening van uw werkzaamheden, en dat u gedurende die periode ook - behoudens uitdrukkelijk toestemming van ondergetekende- geen toegang hebt tot de instelling. Tevens achten wij een voortdurende confrontatie tussen u en de klaagster/klager in het belang van klaagster/klager en de goede gang van het onderwijs ongewenst.

Bij deze berichten wij u dan ook besloten te hebben u met ingang van heden voor de duur van het onderzoek door de klachtencommissie, doch uiterlijk vier weken, bij wijze van ordemaatregel als bedoeld in Artikel H 38/39 van de CAO-BVB, te schorsen. Voorafgaand aan dit schrijven bent u mondeling door dhr. in aanwezigheid van mw. van ons voornemen tot schorsing in kennis gesteld, waarbij u in de gelegenheid bent gesteld uw reactie kenbaar te maken. U gaf aan verbaasd te zijn en zich verslagen te voelen.

Wij zien ons genooddaakt de belangen van de instelling op dit moment te laten prevaleren. Dit te meer daar het om een ordemaatregel gaat, waarop de artikelen H-39 en H-40 CAO (zo kort mogelijke schorsingsperiode; rehabilitatie) eveneens van toepassing zijn.

Appellant heeft de volgende gronden van beroep aangevoerd.

Aan appellant is iedere reële mogelijkheid -als bedoeld in artikel H-39 CAO-BVE -zich te verweren, onthouden. Zijn in de CAO verankerd recht een gedegen inhoudelijke reactie te geven, is ten onrechte als een simpele formaliteit afgedaan.

Appellant is van opvatting dat, wegens het ontbreken van bezwarende informatie, verweerster ten tijde van de besluitvorming niet kón vaststellen dat schorsing van appellant diende plaats te vinden. Louter het feit van een gedeponeerde klacht kon een gewichtige ingreep als schorsing, met alle daaruit eenzijdig voor appellant voortvloeiende nadelige effecten, geenszins rechtvaardigen.

Appellant is de mening toegedaan dat verweerster niet aannemelijk heeft gemaakt, en ook niet aannemelijk kón maken, dat de aanwezigheid van appellant op de instelling tijdens het onderzoek van de SIDAG-commissie de goede orde geweld zou aandoen. De noodzaak -laat staan de vereiste dringende noodzaak -van schorsing is in het geheel niet aangetoond. Voor het besluit tot schorsing bestond geen steekhoudend motief

Bij haar besluitvorming heeft verweerster nagelaten alle gemoeide belangen te wegen. Appellant is daarom van oordeel dat aan die besluitvorming een ernstig gebrek kleeft. Zonder zorgvuldige weging van ook appellants belang had schorsing niet mogen worden aangezegd. Maar ook in geval een passende belangenafweging wel zou hebben plaatsgehad, dan nog had verweerster in redelijkheid niet tot het schorsingsbesluit kunnen komen.

3. De lezing van verweerster ter zitting naar voren gebracht

Een leerlinge verzuimde veelvuldig de lessen en wel zodanig dat de leerplichtambtenaar er werk van gemaakt heeft. De leerlinge heeft in een gesprek met deze ambtenaar aangegeven dat er omstandigheden waren die haar belette naar school te gaan. Deze omstandigheden hadden te maken volgens deze leerlinge met sexuele intimidatie van de zijde van appellant. Op 8 december 2004 heeft de leerplichtambtenaar een en ander gemeld aan de leden van de locatiedirectie. Deze leden hebben vervolgens de ouders en de leerlinge uitgenodigd voor een gesprek. In dit gesprek op 17 december 2004 heeft de leerlinge haar beschuldiging herhaald. Zij en haar ouders zijn toen geweest op de mogelijkheden van de klachtencommissie SIDAG. Appellant is van dit alles niet in kennis gesteld.

In diezelfde week van 8 december 2004 heeft de school maatschappelijk werkster aan de leden van de locatiedirectie gemeld dat er leerlingen zijn die zich niet veilig voelen in de aanwezigheid van appellant. Ook hiervan is appellant niet in kennis gesteld. Deze melding van leerlingen zal de Commissie in het vervolg, overeenkomstig de latere rapportage van de Klachtencommissie SIDAG, aanduiden als roddelcircuit.

Op 10 januari 2005 heeft conform de gebruikelijke procedure de voorzitter van de klachtencommissie SIDAG verweerster geïnformeerd over het feit dat tegen appellant een klacht was ingediend. Het lid van het college van bestuur ter zitting aanwezig heeft toen met de leden van de locatiedirectie het geheel besproken. Afgesproken hebben zij dat appellant zal worden geschorst. De reden voor de schorsing is enerzijds dat tegen appellant een klacht is ingediend bij de klachtencommissie SIDAG en anderzijds dat rondom appellant een roddelcircuit hangt als tot uiting gekomen in de rapportage van de school maatschappelijk werkster. De leden van de locatiedirectie zullen appellant in de gelegenheid stellen zijn opvattingen omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken.

Op 11 januari 2005 is appellant in de gelegenheid gesteld zijn opvattingen kenbaar te maken. Het lid van het college van bestuur kon ter zitting niet mededelen of door de leden van de locatiedirectie, gelijk was afgesproken, aan appellant is kenbaar gemaakt dat rondom hem een roddelcircuit hangt.

4. Het oordeel van de commissie

Het meest verstrekkende ter zitting gedane verweer is dat appellant geen belang meer heeft bij zijn beroep en dus in zijn beroep niet-ontvankelijk verklaard dient te worden. Verweerster baseert dit op het volgende. De klachtencommissie SIDAG heeft inmiddels uitspraak gedaan. De klacht is daarbij ongegrond verklaard. Verweerster heeft vervolgens appellant – in overleg met hem – gerehabiliteerd zowel op het punt van de klacht als ten aanzien van de schorsing.

Appellant heeft zijn waardering uitgesproken voor de uitgevoerde rehabilitatie, maar hij blijft onverkort van mening dat de schorsing ten onrechte is opgelegd.

Artikel H-42 CAO-BVE bepaalt: Indien de schorsing ten onrechte blijkt te zijn gegeven, zal de werkgever zorg dragen voor een passende rehabilitatie.

Dit is een waardering achteraf als de schorsing al loopt of geëffectueerd is. De vier weken van de opgelegde schorsing waren bijna verstreken toen de uitspraak van de klachtencommissie SIDAG bekend werd. In haar verweer en ter zitting heeft verweerster steeds betoogd dat de schorsing op zich terecht was opgelegd. De Commissie heeft dus wel degelijk nog de taak te beoordelen of de schorsing al dan niet terecht is opgelegd.

Een ander verstrekkende verweer van verweerster is dat artikel H-39 CAO-BVE schorsing mogelijk maakt indien dit *“naar het oordeel van de werkgever”* dringend is vereist. Dit geeft verweerster een hoge mate van beleids- en beslissingsvrijheid.

Verweerster ziet met deze stelling er aan voorbij dat de Commissie ook in dit geval een marginale toetsing toekomt in die zin dat de Commissie dient te beoordelen of verweerster gegeven de omstandigheden in redelijkheid tot haar schorsingsbesluit is kunnen komen. Bovendien zal de Commissie dienen te beoordelen of verweerster processueel zorgvuldig heeft gehandeld.

De Commissie is van oordeel dat verweerster bij het nemen van haar besluit processueel onzorgvuldig heeft gehandeld. De reden van de schorsing was volgens verweerster tweërllei:

1. Het ingediend zijn van een klacht bij de klachtencommissie SIDAG;
2. Het rondom appelland hangend roddelcircuit als door de school maatschappelijk werkster gerapporteerd.

Het gaat in deze om het onder twee vermelde. Niet gebleken is dat op 11 januari 2005 deze reden voor de schorsing aan appelland is meegedeeld. Appelland heeft derhalve geen gelegenheid gehad zijn opvattingen daaromtrent kenbaar te maken. Het enige dat appelland wist was dat er een klacht tegen hem was ingediend bij klachtencommissie SIDAG. Zelfs de aard van de klacht is hem niet meegedeeld. Enige mogelijkheid om zijn opvattingen kenbaar te maken is appelland dan ook niet gegeven.

In de brief van 12 januari 2005 wordt geen melding gemaakt van de schorsingsgrond als onder 2 vermeld. De Commissie moet het er derhalve voor houden dat dit geen reden voor de schorsing is geweest. Ware het anders dan had dat meegedeeld moeten worden aan appelland. Ter zitting is door verweerster meegedeeld dat het enkele feit van het ingediend zijn van een klacht bij de klachtencommissie SIDAG geen reden voor een schorsingsbesluit is. Maar er is niets anders dan dat overgebleven.

De Commissie is dan ook van oordeel dat het beroep gegrond moet worden bevonden.

5. Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs verklaart het beroep gegrond.

Deze beslissing is genomen te Eindhoven op 1 april 2005 door mr. A.F.M. Schrickx, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, mr. Th.M. Dorn, mr. A.A.S.M Aerden, C.B.M. Evers, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.P.G. van Eupen, secretaris.